

1976-05-19

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Anders Ahnfelt-Rønne

FAKTA

Dokumenttype:

Udklip

Sprog:

Dansk

Omtalte personer:

Vladimir Lenin

Arkivplacering:

HC arkiv Møn/HC Egne Tekster

DOKUMENTINDHOLD

Artikel "Agitprop-arbejdet"

TRANSSKRPTION

[håndskrevet: L+F 19.5.1976]

Agitprop-arbejdet

Under den økonomiske krise, som med voldsom kraft har ramt den kapitalistiske verden, forstærkes samfundets modsætninger. På alle fronter sætter monopolkapitalen og statsapparatet ind for at sikre profitterne og for at fastholde den politiske magt. Overalt i samfundet rejser arbejderklassen og andre lag i befolkningen sig imod indgrebene. Den revolutionære del af fagbevægelsen fører arbejderklassens økonomiske kamp imod lønforringelser, dårligere arbejdsforhold, m.v. Det kommunistiske parti leder denne kamp ind i et socialistisk perspektiv og placerer sig som fortrop i den politiske kamp. Men dette er ikke tilstrækkeligt. Magthaverne på sin side forstærker deres indsats på det ideologiske område. Det må vi også.

"Enhver vil indrømme, at det er uforsigtigt, ja forbryderisk, om en armé ikke opøves i at beherske alle arter af våben, alle kampmidler og kampmetoder, som fjenden benytter eller kan tænkes at benytte. Men dette gælder i endnu højere grad i politik end i krigskunst." (Lenin: udv. værker bd. 11, side 216).

Vore modstandere benytter sig af alle tænkelige midler for at forhindre, at socialismen måtte indtræde i folks bevidsthed som et alternativ til det samfund, vi lever i. Gennem radio/tv f.eks. lyder daglig den løgnagtige bagvaskelse af de socialistiske lande og den bevidst fordrejede fremstilling af det kapitalistiske system. Den ideologiske damptromle kører i højeste gear. Dette indebærer nødvendigvis, at det kommunistiske parti på alle områder må dygtiggøre sig og opnå den forreste rolle i den ideologiske kamp. Ikke alene i den politiske skoling af vore egne medlemmer, men ligeledes i vores udadvendte agitations- og propagandaarbejde.

I vores udadvendte arbejder ligger der stadig uvurderlige muligheder i vores kampagner, i vores avissalg, i vores offentlige møder osv. osv. Men i de sidste år er der dukket nye muligheder op i de mange sang- og musikgrupper, som har bidraget til at formidle partiets politik udadtil. (Fællesakkorden, Østerbrogruppen, Søren Sidevinds orkester, m.fl.) Vi véd fra 30'erne og 40'erne, hvor stor betydning sang og musik havde i den antifascistiske bevægelse, (f.eks. Brecht's "Enhedsfrontsang"). Vi véd, at digteren og sangeren Victor Jara blev myrdet af den chilenske junta. Vi

véd, kort sagt, at sang og musik kan være et farligt og effektivt våben.

Hvad kan vi kræve af vore egne musikgrupper?

For det første er det nødvendigt, at der produceres nye tekster og sange i takt med udviklingen i vores samfund og direkte i forbindelse med de kampagner, som partiet kører. For det andet er det nødvendigt, at grupperne bliver dygtigere på det musikalske område. En sang skal kunne gribe direkte ind i den politiske

debat — den skal helst føre kampen for de dagsaktuelle krav ud i et videre politisk perspektiv. En musikgruppe, der står på et gadehjørne, skal kunne samle dobbelt så mange underskrifter ind under en momskampagne, som på det gadehjørne, hvor der ingen musikgruppe er. En musikgruppe skal kunne løfte taget ved et offentligt arrangement, så begejstringen og optimismen vælter ind over tilhørerne. Vi kræver altså ikke så lidt af vore musikgrupper. I den forbindelse var det naturligt, om vi gjorde lidt mere ud af arbejdet på dette område. Ganske vist kommer man ikke syngende eller dansende til den politiske magt - men det ville dog være direkte forkert at undervurdere betydningen af denne del af det ideologiske arbejde.

På baggrund af de diskussioner, vi har haft om dette punkt i det københavnske agitpropudvalg, vil jeg derfor foreslå, at kongressen sikrer mulighederne for at afholde et eller flere seminarer for partiets musikgrupper. På sådanne seminarer vil grupperne kunne udveksle erfaringer om deres arbejde, og de mest erfarne vil kunne lære fra sig. Formålet med en sådan sammenkomst kunne konkret være: "hvordan laver jeg på tre timer en sang, som direkte griber ind i en bestemt hændelse, udvikler det politiske perspektiv, og hvis melodi og rytme ætser sig ind i folks bevidsthed." Bliver vi dygtige i dette arbejde, kan vi blive en kilde til stadig irritation for magthaverne, og vi kan på én gang belære og underholde befolkningen.

Anders Ahnfelt-Rønne

Indre By

Agitprop-arbejdet

L+F 19.5.1976

Under den økonomiske krise, som med voldsom kraft har ramt den kapitalistiske verden, forstærkes samfundets modsætninger. På alle fronter sætter monopolkapitalen og statsapparatet ind for at sikre profitterne og for at fastholde den politiske magt. Overalt i samfundet rejser arbejderklassen og andre lag i befolkningen sig imod indgrebene. Den revolutionære del af fagbevægelsen fører arbejderklassens økonomiske kamp imod lønforringelser, dårligere arbejdsforhold, m.v. Det kommunistiske parti leder denne kamp ind i et socialistisk perspektiv og placerer sig som fortrup i den politiske kamp. Men dette er ikke tilstrækkeligt. Magthaverne på sin side forstærker deres indsats på det ideologiske område. Det må vi også.

»Enhver vil indrømme, at det er uforsigtigt, ja forbryderisk, om en armé ikke opøves i at beherske alle arter af våben, alle kampmidler og kampmetoder, som fjenden benytter eller kan tænkes at benytte. Men dette gælder i endnu højere grad i politik end i krigskunst.« (Lenin: udv. værker bd. 11, side 216).

Vore modstandere benytter sig af alle tænkelige midler for at forhindre, at socialismen måtte indtræde i folks bevidsthed som et alternativ til det samfund, vi lever i. Gennem radio/tv f.eks. lyder daglig den løgnagtige bagvaskelse af de socialistiske lande og den bevidst fordrejede fremstilling af det kapitalistiske system. Den ideologiske damptromle kører i højeste gear. Dette indebærer

nødvendigt, at det kommunistiske parti på alle områder må dygtiggøre sig og opnå den forreste rolle i den ideologiske kamp. Ikke alene i den politiske skoling af vore egne medlemmer, men ligeledes i vores udadvendte agitations- og propagandaarbejde.

I vores udadvendte arbejder ligger der stadig uvurderlige muligheder i vores kampagner, i vores avissalg, i vores offentlige møder osv. osv. Men i de sidste år er der dukket nye muligheder op i de mange sang- og musikgrupper, som har bidraget til at formidle partiets politik udadtil. (Fællesakkorden, Østerbrogruppen, Søren Sidevinds orkester, m.fl.) Vi véd fra 30'erne og 40'erne, hvor stor betydning sang og musik havde i den antifascistiske bevægelse, (f.eks. Brecht's »Enhedsfrontsang«). Vi véd, at digteren og sangeren Victor Jara blev myrdet af den chilenske junta. Vi véd, kort sagt, at sang og musik kan være et farligt og effektivt våben. Hvad kan vi kræve af vore egne musikgrupper?

For det første er det nødvendigt, at der produceres nye tekster og sange i takt med udviklingen i vores samfund og direkte i forbindelse med de kampagner, som partiet kører. For det andet er det nødvendigt, at grupperne bliver dygtigere på det musikalske område. En sang skal kunne gribe direkte ind i den politiske debat — den skal helst føre kampen for de dagsaktuelle krav ud i et videre politisk perspektiv. En musikgruppe, der står på et gadehjørne, skal kunne samle dobbelt så mange

underskrifter ind under en momskampagne, som på det gadehjørne, hvor der ingen musikgruppe er.

En musikgruppe skal kunne løfte taget ved et offentligt arrangement, så begejstringen og optimismen vælter ind over tilhørerne. Vi kræver altså ikke så lidt af vore musikgrupper. I den forbindelse var det naturligt, om vi gjorde lidt mere ud af arbejdet på dette område. Ganske vist kommer man ikke syngende eller dansende til den politiske magt — men det ville dog være direkte forkert at undervurdere betydningen af denne del af det ideologiske arbejde.

På baggrund af de diskussioner, vi har haft om dette punkt i det københavnske agitpropudvalg, vil jeg derfor foreslå, at kongressen sikrer mulighederne for at afholde et eller flere seminarer for partiets musikgrupper. På sådanne seminarer vil grupperne kunne udveksle erfaringer om deres arbejde, og de mest erfarne vil kunne lære fra sig.

Formålet med en sådan sammenkomst kunne konkret være: »hvordan laver jeg på tre timer en sang, som direkte griber ind i en bestemt hændelse, udvikler det politiske perspektiv, og hvis melodi og rytme sætter sig ind i folks bevidsthed.« Bliver vi dygtige i dette arbejde, kan vi blive en kilde til stadig irritation for magthaverne, og vi kan på én gang belære og underholde befolkningen.

Anders Ahnfelt-Rønne
Indre By